

findes hjemlede i Lov eller Contract (altsaa ere ligefrem obligatoriske) fører til en Bedtægning om, at den indstilles til Billigelse, istedetfor til en Bemærkning om, at ifølge den oplyste Hjemmel særlig Indstilling ikke findes fornøden, idet Rigsdagen og dens Udvalg dog hverken kunne eller skulle foretage en selvstændig Efterrevision, og saaledes i begge Tilfælde ere indskrænkede til det af Revisionen samme forelagte Materiale, og i begge Tilfælde have lige let Afgang til selvstændigen at afgjøre, hvorvidt om noget af Revisionen reist Spørgsmaal en udtrykelig Beslutning ansees nødvendig, eller ikke. Udvalget kan saaledes ikke erkjende, at der vindes Noget ved den foreslaaede Forandring i Formen. Derimod vilde den medføre et betydeligt Tillæg i Arbejde, hvis den oprindelige Behandlingsmaade af disse Sager var bibeholdt, nemlig, at Revisorernes Beretninger kun betragtedes som Forarbejder for Udvalgenes Betænkninger, saa at disse altsaa selv skulde gjøre Indstilling om hvert Punkt, der skulde blive Gjenstand for Beslutning, og selv gjøre Rede for Sammenhængen med hver enkelt af disse Poster. Dette falder derimod bort efter den af Landstinget indførte, af Folkethinget tiltraadte og ogsaa med Hensyn til nærværende Regnskab opretholdt Fremgangsmaade, hvorefter selve Revisionens Beretning betragtes som det Rigsdagen foreliggende Forslag, hvortil Udvalgene kun vilde have at stille Ændringsforslag i de enkelte Tilfælde, hvori de mene, at Rigsdagen bør komme til en anden Afgjørelse eller i alt Fald udtrykke den anderledes, end foreslaaet. Forandringen vil altsaa ikke medføre forøget Arbejde for Revisionen, som ligesaa let kan slutte med en Indstilling, som med en Bemærkning om, at Indstilling ikke behøves, ei heller for Udvalget, som naturligtvis i hvert Fald maa gennemgaa alle Revisionens Antegnelser; og efterat det er antaget — først i Landstingets og senere ogsaa i Folkethingets Forretningsorden, at særlig Afstemning kun er fornøden ved de Poster, hvortil der er stillet Ændringsforslag, vil den end ikke forøge Mængden af Afstemninger, men kun føre til, at Thingene stillende tiltræde Revisorernes Indstillinger om udtrykelig Billigelse, istedetfor

stillende at tiltræde deres Erklæring om stillende Billigelse af alle de Poster, hvori hverken Udvalget eller noget Medlem har gjort Forslag til nogen anden Beslutning. Da Sagen saaledes ikke vil medføre nogen Uleilighed, kan Udvalget Intet finde at erindre imod, at Forslaget tages til Følge, hvorved det dog forudsættes som en Selvsølge, at det fremdeles, som hidtil, maa være overladt til Revisorernes Skjønsomhed at lade aldeles uomtalt saadanne ubetydelige Afvigelser, der hverken frembyde noget Principspørgsmaal eller have nogen finantseel Interesse. Det maa uden Tvivl være det, som er antydet ved det af Folkethingets Udvalg brugte Udtryk „paa det Nærmeste“, da det er vitterligt, at det kun er forholdsviis saa Poster, der udbetales netop med den Sum, som dertil er bevilget, medens Regnskabet i Reglen vil vise, at der er medgaaet lidt mindre eller lidt mere, end anslaaet, saa at Revisionen vilde forfeile sin egentlige Opgave som Statsrevision, hvis den vilde fortabe sig i den endeløse Detail af en blot Talrevision.

Naar det i den anden Post paalægges Revisorerne at sammenholde Regnskabernes Resultater med „de Forudsætninger, hvorfra der er gaaet ud, da Beløbet blev bevilget“, saa forudsætter dette, at Rigsdagen, der ene selv er istand til at kjende sine egne Forudsætninger, ogsaa selv udtaler disse i Finantsloven (saaledes, som ved enkelte Leiligheder har været Tilfælde). I saa Fald er det en Selvsølge, at vedkommende Bestyrelsesgrene ved Regnskabets Afslæggelse selv maae gjøre Rede for de Forandringer, der ved Udførelsen maatte være indtraadte i disse Forudsætninger, og at dette bliver at paasee af Revisionen. Uden for disse Tilfælde kan det derimod kun være en Conduitesag for Revisionen blandt andet ogsaa at være opmærksom paa de Overlag, som maatte findes blandt Bilagene til Finantsloven, og hvor den maatte støde paa sær paafaldende Afvigelser (ligesom, hvor den af andre Grunde maatte faae Formodning om nogen Urigtighed), at undersøge Forholdet nøiere og derom i Beretningen meddele det Fornødne, saafremt Undersøgelsen har ført til noget Udbytte. I denne Forstand indeholder Fordrin-